

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SOMEO S.A., dawniej PEARL STREAM S.A.

Strona przeciwna: Republika Słowenia

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dla celów uznania określonego produktu za „część” siedzenia w rodzaju stosowanych w pojazdach silnikowych w rozumieniu działu 94 Nomenklatury scalonej zawartej w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej⁽¹⁾ – w brzmieniu mającym zastosowanie do rozpatrywanego w postępowaniu głównym sporu – jest konieczne, by siedzenie, bez rzeczonoego produktu, nie mogło pełnić swojej podstawowej i głównej funkcji (w znaczeniu funkcjonalnej całości), czy też wystarczy, by określona część, przeznaczona wyłącznie do zainstalowania na fotelach samochodowych, mogła zostać uznana za część siedzenia?
- 2) Czy możliwość ogólnego samodzielnego lub niesamodzielnego zastosowania dwóch omawianych produktów ma wpływ na ich zaklasyfikowanie do podpozycji 9401 90 80 lub na brak takiego zaklasyfikowania?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. 1987, L 256, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd –
Chaskowo (Bułgaria) w dniu 7 grudnia 2021 r. – JP EOOD/Otdeł „Mitniczesko razsledwane
i razuznawane” w Teritorialna direkcija „Mitnitca Burgas”**

(Sprawa C-752/21)

(2022/C 109/22)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd – Chaskowo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: JP EOOD

Strona przeciwna: Otdeł „Mitniczesko razsledwane i razuznawane” w Teritorialna direkcija „Mitnitca Burgas”

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 44 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013⁽¹⁾ z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny w związku z art. 13 Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zwanej dalej „EKPC”) i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) należy interpretować w ten sposób, że nie dopuszcza się istnienia uregulowania krajowego takiego jak art. 59 ust. 2 Zakon za administratiwnite naruszenia i nakazania (ustawy o naruszeniach i karach administracyjnych, zwanej dalej „ZANN”), w którym nie włączono do kręgu osób mających prawo do zaskarżenia postanowienia o ukaraniu właściciela rzeczy skonfiskowanych na mocy tego postanowienia, gdy ten właściciel nie jest sprawcą zarzucanego czynu[?]
- 2) Czy art. 22 [ust.] 7 w związku z art. 29 i art. 44 rozporządzenia nr 952/2013 w związku z art. 13 EKPC i art. 47 karty należy interpretować w ten sposób, że nie dopuszczają one istnienia krajowego uregulowania takiego jak art. 232 ust. 1 Zakon za mitnicite (ustawy o urzędach celnych, zwanej dalej „ZM”), w którym wyłączono możliwość zaskarżenia wydanego przeciwko nieznanemu sprawcy postanowienia o ukaraniu w zakresie, w jakim zgodnie z ustawodawstwem krajowym w postanowieniu tym można orzec przepadek na rzecz państwa mienia będącego własnością osoby trzeciej nieuczestniczącej w postępowaniu karnoadministracyjnym[?]

- 3) Czy per argumentum a fortiori art. 4 decyzji ramowej Rady 2005/212/WSiSW⁽²⁾ z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie konfiskaty korzyści, narzędzi i mienia pochodzących z przestępstwa w związku z art. 47 karty należy interpretować w ten sposób, że przepis ten odnosi się również do wypadków, gdy czyn nie jest przestępstwem, i czy przepis ten należy interpretować w ten sposób, że nie dopuszcza on krajowego uregulowania takiego jak art. 59 ust. 2 ZANN, wyłączającego właściciela podlegającego przypadkowi mienia z kręgu osób mających prawo do zaskarżenia, i art. 232 ZM, wyraźnie przewidującego brak możliwości zaskarżenia aktu, na mocy którego zgodnie z ustawodawstwem krajowym dopuszczalny jest przypadek mienia osoby trzeciej nieuczestniczącej w postępowaniu karnoadministracyjnym[?]

(1) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz.U. 2013, L 269, s. 1).

(2) Decyzja ramowa Rady 2005/212/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie konfiskaty korzyści, narzędzi i mienia pochodzących z przestępstwa (Dz.U. 2005, L 68, s. 49).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 6 października 2021 r. w sprawie T-88/20, Rivière i in./Parlament, wniesione w dniu 8 grudnia 2021 r. przez Jérôme'a Rivière'a i in.

(Sprawa C-767/21 P)

(2022/C 109/23)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Jérôme Rivière, Dominique Bilde, Joëlle Mélin, Aurélie Beigneux, Thierry Mariani, Jordan Bardella, Jean-Paul Garraud, Jean-François Jalkh, Gilbert Collard, Gilles Lebreton, Nicolaus Fest, Gunnar Beck, Philippe Olivier (przedstawiciel: adwokat F. Wagner)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu Unii europejskiej z dnia 6 października 2021 r. w sprawie T-88/20, Rivière i in. / Parlament;
- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna w świetle art. 263 i 277 TFUE;
- tym samym, stwierdzenie braku podstawy prawnej dla wyrażonej ustnie decyzji przewodniczącego Parlamentu Europejskiego z dnia 13 stycznia 2020 r. i stwierdzenie jej nieważności;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnoszący je podnoszą dwa zarzuty.

Pierwszy zarzut dotyczy przeinaczenia faktów i błędnego określenia ich charakteru prawnego. W szczególności skarżący podnoszą, że pkt 38 zdanie drugie wyroku stanowi przeinaczenie faktów. Kwestionowany środek rzeczywiście miał praktyczny skutek w postaci pozbawienia posłów do Parlamentu, którzy odmówili usunięcia swoich flag, prawa do zabrania głosu. To przeinaczenie faktów doprowadziło Sąd do przeoczenia drugiej konsekwencji decyzji z dnia 13 stycznia 2020 r. W związku z tym Sąd błędnie określił charakter prawny okoliczności faktycznych. Nie uwzględnił on pozbawienia posła jednego z zasadniczych elementów wykonywania przez niego mandatu, a mianowicie możliwości wypowiedzania się.

Zarzut drugi dotyczy naruszenia i wypaczenia pod względem prawnym i faktycznym art. 10 regulaminu Parlamentu Europejskiego oraz oczywistego błędu w ocenie. Według skarżących, Sąd w celu wyciągnięcia wniosków prawnych, powinien był zbadać, czy mała flaga używana przez posłów była banderą czy transparentem, a następnie czy obecność tej flagi zakłócała porządek posiedzeń lub stanowiła niewłaściwe zachowanie i zagrażała prawidłowemu przebiegowi prac parlamentarnych. Poprzez przeprowadzenie porównania z innymi językami urzędowymi Unii Sąd naruszył art. 1